

El Viaducto

El Viaducto is berucht onder de Madrilenen om de vele zelfmoorden die er plaatsvinden. De brug maakt deel uit van een historische weg, de Calle de Bailén, en overspant vanop vijftien meter hoogte de Calle de Segovia. Oude kasseien trappen leiden naar een tussenniveau, dat geflankeerd wordt door terrasjes en restaurants. Van daar loopt een klein landweggetje onder de pijlers van de brug door.

Daar stond hij. Perplex. Zijn wandelstok geklemd in de bevende hand. Had hij dit goed gehoord? Terwijl hij zich onder de brug verschool voor een nachtelijke regenvlaag had hij twee voorbijgangers horen mompelen.

'Maar wat als ze niet dood is?'

'Geloof me, zelfs als die trut nog leeft kan ze ons toch niet meer herkennen. Daar heb ik wel voor gezorgd. Maak je geen zorgen. Als geen van ons hier ooit nog over spreekt zijn onze problemen voorgoed van de baan.'

Daarop gingen de mannen elk hun eigen weg, terwijl hij verbijsterd in de schaduw achterbleef en zich heel even alleen op de wereld voelde. Al jaren was hij blind geweest - blind voor de werkelijkheid - maar nu moest hij iets doen. Hij stapte weg van de brug, de schaduw uit en terug de wereld in; de regen verstomde het tikken van zijn witte wandelstok.

Vertwijfeld volgde hij het steeds smaller wordende weggetje, weg van de restaurants, in de richting waar de stemmen vandaan waren gekomen voor ze zo abrupt zijn zelfopgelegd isolement hadden verstoord. Het meisje moest hier ergens zijn, maar waar? Als een angstige hond die zijn spoor bijster was, snuffelde hij de weg af met zijn stok. Hij luisterde naar het snikken van de regen en rook de riolen die door het vele water hun doordringende geur naar boven stuwden. Maar hij vond niets.

Tot hij plots op iets veerkrachtigs botste. Hij deinsde terug, zijn hart bonsde in zijn keel. Snel maar voorzichtig tastte hij de herkenbare vorm af met zijn stok. Ontredderd liet hij die vallen, knielde neer en voelde haar halfnaakte lichaam bewegingsloos in de modder liggen. Het was nog warm. Hij sprak tot haar maar kreeg geen antwoord. Hij vond haar pols maar voelde geen bloed door haar aders pompen. Hij zocht naar haar mond, maar terwijl zijn vingers over haar gezicht gleden, werden ze kleverig. Zijn hart raasde toen hij haar ogen bereikte en even sloeg het een slag over toen ze in de lege oogkassen vielen.

'Ze kan ons toch niet meer herkennen, daar heb ik wel voor gezorgd,' echode het door zijn hoofd.

Verschrikt sprong hij op en rende terug naar de brug. Terwijl hij daar de schok probeerde te verwerken, merkte hij dat hij zijn wandelstok bij het meisje had achtergelaten, maar hij kon zijn trillende benen er niet meer toe brengen hem terug te gaan halen.

Herinneringen bombardeerden zijn brein. Hij hield zich voor dat er geen verband was. Dat het toeval was. Hij verdrong de gedachte aan zijn vrouw. Tussen de regendruppels die uit zijn haren sijpelden voelde hij een traan opwellen achter zijn donkere bril. Het laatste dat hij gezien had, het beeld dat in zijn netvlies gebrand stond, was zijn vrouw, die zichzelf na het zien van zijn pervers bedrog de ogen had uitgekrabd. Daarna was hij als een lafaard gevluht en had hij zijn ogen voorgoed gesloten voor het lot van de mensheid.

Tot vandaag. Met een klap werd hij terug in de realiteit geworpen. Dit was zijn kans om terug iets te betekenen in de wereld, om zich over zijn schaamteloze schande heen te zetten.

Aan de andere kant van de brug waren de restaurants intussen dicht, de terrasjes klonken verlaten. Langzaam schuifelend beklom hij de trappen. Zijn handen tastten in de leegte, alsof hij zocht naar een oplossing die door een hemelse macht zou aangereikt worden. Maar toen hij boven aankwam had hij nog steeds geen idee van wat hij moest doen. Moedeloos bewoog hij zich weg van de brug. Terwijl hij twijfelend over de Calle de Bailén liep, voelde hij stap voor stap het leven in de stad toenemen. De regen was gestopt en hij hoorde hoe de mensen zich mondjesmaat weer buiten waagden.

Het deed hem aan die vervloekte zondag denken. De dag waarop hij haar had ontmoet: de zus van zijn toekomstige vrouw. Een godin zonder troon, zo leek het, toen ze daar uit de taverne kwam, en recht zijn leven instapte. Toen was het ook plots gestopt met regenen, alsof ze slechts gewapend met haar glimlach al het verdriet uit haar omgeving kon laten verdwijnen. Ze was even betoverend als mysterieus, en sindsdien nooit uit zijn gedachten, en het was pas jaren later toen hij ontdekte dat ook zij haar steelse blikken enkel voor hem spaarde.

Een losliggende kassei op het voetpad bracht hem met een plotse pijnscheut terug in het heden. Binnensmonds vloekend om zijn achtergebleven wandelstok schuifelde hij met een mankende voet verder de straat over.

Ongemakkelijk bewoog hij zich door een groepje pratende mensen en hij voelde de vreemde blikken zijn stamelende stappen volgen. Zo snel mogelijk weer weg van hier, dat was de boodschap. Zijn pas versnelde, zijn gedachten vertraagden. Tot plots zijn adem stakte. Die stem! Het was die stem weer! Een ogenblik twijfelde hij, maar dan draaide hij zich langzaam om naar de richting vanwaar het geluid kwam.

'Beste man, zou je me even willen helpen?' perste hij op gewrongen vriendelijke toon uit zijn lippen.

Even verstomde het gesprek om hem heen, tot diezelfde mompelende stem van daarnet nukkig vroeg wat hij voor hem kon doen. Uit zijn toon sprak ongeduld, alsof hij wel wat anders te doen had dan blinde bedelaars de straat over te helpen of geld toe te stoppen. Snel herpakte hij zich van een opkomende krop in de keel. Zijn meest hulpeloze gezicht kwam tevoorschijn.

'Ik ben gestruikeld en heb mijn wandelstok verloren bij de brug. Zou je me misschien eventjes willen helpen zoeken? Het is hier niet ver vandaan. Heel even maar.'

Onder onverstaanbaar gemompel werd hij onder de arm genomen. In snelle pas bewogen ze zich samen terug naar de trappen.

'Bedankt mijnheer, u bent werkelijk een goed mens' zei hij. Hij moest een plots gevoel van walging onderdrukken bij de herinnering aan het meisje daar beneden en bij het laatste beeld van zijn vrouw dat in zijn netvlies brandde. 'Daar achter, net voorbij de brug, daar moet het ergens gebeurd zijn.'

Hij telde haastig zijn passen en wist dat het niet ver meer kon zijn. De oude trappen waren ze net aan hun rechterkant gepasseerd. Hij voelde de weg onder zich veranderen en wist wat dit betekende. Terwijl ze samen de brug overstaken, flitsten de herinneringen en beelden steeds sneller door zijn hoofd. Halverwege stopte hij.

'Wat wil je nu eigenlijk, ouwe?' klonk de bitsige stem.

'Ik wil mijn ogen weer openen' zei hij vastberaden, waarop hij zijn verraste begeleider met een plotse stoot over de reling duwde. Hij hoorde een angstige kreet, even later een harde klap, en daarna niets meer.

Plots voelde hij zich weer erg eenzaam.

'Ze is nu gewroken' dacht hij. 'Ze zijn *allebei* gewroken.' Moeizaam tilde hij zijn oogleden op, die hij al die jaren angstvallig gesloten had gehouden. Met zijn gezicht naar de hemel ademde hij nog éénmaal diep in, voordat hij zelf op de reling klom. Het laatste wat hij zag terwijl zijn ogen aan het licht wonden, was een vaag beeld van een betonnen weg die in sneltempo op hem afkwam.

Daar beneden, onderaan de brug, lagen twee levenloze lichamen naast elkaar op het asfalt, als twee bloedende ogen op een grauw gezicht. Iets hogerop, het lichaam van een meisje uit wiens hoofd ze weggescheurd leken.

En Madrid maakte zich klaar om te gaan slapen.